

Arrest

nr. 117 178 van 20 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 19 februari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier

Gelet op de beschikking van 12 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden op 1 december 2008 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarden op 29 november 2008 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 27 juli 2009 dienden verzoekende partijen een aanvraag in om in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. Op 19 april 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de beslissing om de aanvraag van verzoekende partijen om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd ontvankelijk te verklaren.

1.4. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 mei 2010 ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partijen stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arresten met nrs. 51 413 en 51 414 van 22 november 2010 weigerde ook de Raad verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 19 december 2012 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partijen op 21 januari 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.07.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[T.S.] [...]

en vader:

[T.G.] [...]

nationaliteit: Georgië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 19.04.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelt in haar verslag dd. 17.12.2012 dat uit de door betrokkene voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening waarvoor zij in het verleden werd geopereerd, haar toestand is gestabiliseerd. Regelmatige opvolging door een gespecialiseerde arts en verdere behandeling met oogdruppels is noodzakelijk. Uit de beschikbare medische stukken blijkt geen actuele strikt medische contra-indicatie tot reizen. Betrokkene heeft nood aan een punctuele (niet-permanente) mantelzorg (zie gesloten omslag in bijlage).

Dusdanig stelt zich de vraag naar zowel de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden als de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van betrokkene. Uit het verslag van de arts-adviseur en de gegevens opgenomen in het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat zowel de beschikbaarheid als de toegankelijkheid van de benodigde behandeling en opvolging voldoende gegarandeerd zijn in Georgië (zie gesloten omslag in bijlage).

De arts-adviseur komt dan ook tot de conclusie dat de aandoening van betrokkene, hoewel zij lijdt aan een aandoening die kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de nodige behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Georgië (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zij betogen tevens dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist is, gebrekkig is of ontbreekt.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

"De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932., 1,-166).

Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W..

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste - omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49).

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

[...]

Dat art 9ter V.W. de bepalingen van art 15 van de richtlijn 2004/83/EG omzet die voorziet in een invoering van een bescherming voor vreemdelingen die niet onder de bescherming van de Conventie van Genève vallen, maar ten aanzien van wie:

- er zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat,
- indien zij terugkeren naar hun land van herkomst,
- ze een reëel risico lopen op ernstige schade

Dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15.09.2006 blijkt dat art. 9ter V.W. betrekking heeft op vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf.

Dat uit de bepalingen van artikel 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet blijkt dat drie types van ziekten aanleiding moeten kunnen geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf aangezien een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of van verblijf, te weten:

- de ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven*
- de ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn fysieke integriteit*
- de ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling*

Voor de toepassing van artikel 9ter is het niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is.

Verzoekende partij deelt mee dat zij in haar thuisland geen toegang heeft tot medische zorgverlening. Zij werd destijds doorverwezen naar het buitenland door een arts van haar thuisland (stuk 2a). De DVZ betwist dit niet.

Momenteel is haar situatie stabiel, maar ingeval verzoekende partij zou hervallen en opnieuw een operatie behoeft, zullen medische zorgen in haar thuisland onbeschikbaar zijn, met volledige blindheid als gevolg.

De onbeschikbaarheid van de medische zorgen in het land van herkomst mag ook voortvloeien uit het feit dat de medische zorgen voor de vreemdeling ontoegankelijk zijn vanuit een financieel oogpunt. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dient de financiële toestand van de vreemdeling na te gaan. De DVZ dient hierbij rekening te houden met het al dan niet bestaan van een systeem van sociale zekerheid in het thuisland. Dit is niet gebeurd. In het verslag van Dr [V.D.] leest men:

Wat betreft de financiële toegankelijkheid:

Betrokkene beschikt over een diploma Filologie, lerares Engelse taal en Literatuur (behaald in 2007) en was tot voor haar vertrek naar België werkzaam als lerares en medewerkster aan een project voor mensen met een gezichtsbeperking (cfr. haar eigen verklaringen tegenover de asieldiensten op 17.12.2008). Uit het dossier van betrokkene blijkt niet dat zij momenteel volledig arbeidsongeschikt zou zijn. Er zijn bijgevolg geen redenen om aan te nemen dat zij niet in staat zou zijn (opnieuw) een beroepsactiviteit uit te oefenen zoals zij voordien deed en zodoende een inkomen te verwerven. Er kan dan ook van uitgegaan worden dat zij in staat is om mee in te staan voor eventuele kosten verbonden aan haar noodzakelijke medische behandeling (1).

[S.] is voor 100% invalide (zie stuk 3) ; in tegenstelling tot wat ' de arts-adviseur beweert, kan zij onmogelijk voltijds tewerkgesteld worden en - indien al beschikbaar - haar medische zorgen zelf bekostigen.

DVZ heeft nagelaten haar weigeringsbeslissing vanuit dit punt te motiveren.

In de huidige beslissing werd niet voldaan aan de formele motiveringsplicht en schendt artikel 9ter Vreemdelingenwet."

3.2.1. De Raad merkt op dat 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekende partijen voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat eerste verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt

verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekende partijen werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van eerste verzoekende partij haar niet verhinderen om te reizen, dat zij geen nood heeft aan permanente mantelzorg en dat de vereiste medische zorgen in Georgië beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekende partijen toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat noch de aangehaalde rechtspraak, noch de aangevoerde bepaling van de Grondwet toepasselijk zijn op administratieve beslissingen, zodat dit onderdeel van het middel in casu niet dienstig is (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

3.2.2. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist of gebrekkig is voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat zijn leven of fysieke integriteit in gevaar zijn of indien hij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen omdat er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het komt enkel aan een door verwerende partij aangestelde arts toe om het al dan niet bestaan van dit reëel risico te beoordelen.

In casu heeft een ambtenaar-geneesheer vastgesteld dat eerste verzoekende partij in België een aantal oogdrukverminderende operaties onderging waardoor haar oftalmologisch probleem is gestabiliseerd en dat verdere ingrepen niet meer nodig zijn. Betrokken arts stelde vast dat de verdere vereiste zorgen voor eerste verzoekende partij beschikbaar en toegankelijk zijn in haar land van herkomst. De stelling van verzoekende partijen dat de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet vereist dat de ziekte die wordt aangevoerd om tot een verblijf te worden gemachtigd niet levensbedreigend is is dan

ook niet dienend, nu haar aanvraag om machtiging tot verblijf te worden gemachtigd niet werd afgewezen op basis van de vaststelling dat de aandoening waaraan zij lijdt niet levensbedreigend is.

Verzoekende partijen lichten toe dat indien eerste verzoekende partij een nieuwe operatie zou dienen te ondergaan dit niet kan gebeuren in Georgië. Zij gaan hiermee evenwel voorbij aan het feit dat door de ambtenaar-geneesheer werd vastgesteld dat verdere ingrepen actueel niet meer nodig zijn. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet tevens nergens dat bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen rekening moet worden gehouden met allerlei hypothesen waarvan niet vaststaat dat deze zich effectief zullen voordoen.

Voorts betogen verzoekende partijen dat niet blijkt dat eerste verzoekende partij, aangezien zij 100% invalide is, zelf haar medische kosten zal kunnen dragen in haar land van herkomst.

Allereerst moet worden gesteld dat de ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat de behandeling die eerste verzoekende partij nodig heeft beperkt is tot een regelmatige check-up en het gebruik van oogdrukverlagende middelen en dat deze behandeling niet veel kost. Daarnaast blijkt dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat eerste verzoekende partij volgens de artsen die zij consulteerde 100% invalide is, maar oordeelde dat dit niet impliceert dat zij niet in staat zou zijn om een inkomen te verwerven dat haar moet toelaten de kosten die verbonden zijn aan een medische behandeling te dragen. Hij verwees in dit verband naar het feit dat zij over een diploma filologie, lerares Engelse taal en literatuur beschikt, en zij voor haar komst naar België – en derhalve voordat haar oftalmologisch probleem was behandeld door een gespecialiseerd team van artsen – werkzaam was als lerares en medewerkster aan een project voor mensen met een gezichtsbeperking en er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij niet opnieuw in staat zou zijn om een dergelijke beroepsactiviteit uit te oefenen. Deze stellingname is niet kennelijk onredelijk.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de ambtenaar-geneesheer of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK